

Българска поезия на два
листа на един готвар
и един жез. Готварят
взема у Сабора вечер
и чини у Понедель
и Средя вечер.
В Цариград ще се раз
дават и трети листа, а
когато от Цариград
ще се изпрати това
и Понедельник
и вторник.
Годишната цена пред
платена на лѣто е:
За въ Цариград —
гр. 150
За въ от Цариград
гр. 190
Въз от Цариград
когато псе да земе сво
го годишната листа ще
взема гр. 150.

БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ ТИ ИНТЕРЕСИ.

ЗАМѢНЯВАСЯ СЪ СЪБИ ДРУГИ ВѢСТНИКЪ.

Подписката става:
У Цариград.
У Д. Цонкова, управ
ителъ на вѣстникъ
въ Галата.
У Д. П. Бръжкова
въ Цариградъ.
Въз от Цариградъ:
У Пасторелската на
Бъд. Книжници
Редакцията се намира у
Книгопечатницата на Д.
Цонкова.
За единото и двѣ нѣсѣ
плати до изплати у Бъд
тария, нѣма да изплати
нищо.
Писмата които се отна
сят до Редакцията и
България, ще се изплати
срѣдъ до Дрѣтѣхъ Нѣм

БРОЙ 22.

ЦАРИГРАДЪ 1859 Августъ 22

ГОДИНА 1.

ПРОШЕНИЕ ПОДАДЕНО НАВЫСОКАТА ПОРТА ОТЪ СТРАНА НА Ц. БЪЛГАРЫ.

Върноподанити Българіе, които живѣятъ въ Ц-градъ подносятъ въ образъ на махзаръ жалба предъ высочайшѣтъ милость.

Всесвятый Господи да поживи и да укрѣпи, заукрашеніе на престола, Негово Царско Величество всемилостиваго и правосъднаго ни Царя.

Отъ многото велики милости, които Негово Величество, стгака съ евъцарилъ до днесъ, благоизволи да излье врѣху всичкити си подданицы отъ различенъ родъ, една е и тая, която, наспротивъ рабскити ни представлѣнія, подлегаетъ предъ десетъ години, Негово Царско Величество благоволи да излье, та въ Цариградъ ся направи една черкова особена за върноподданныи ни народъ. На духовенството на грѣцкѣтъ патріаршии както до сега не е прѣстаняло отъ да упражнява врѣху върноподданныи Българскій народъ върозаконно едно вліяніе отъ единъ родъ наумено едно духовно началство което вврѣху да илѣтъ така и сега съ просираніе рѣкъ врѣху милостивѣтъ, собственѣтъ за управление то на рѣченѣтъ черковѣ, прѣпятствува на молбити станѣтъ. Така и заминаятъ недѣлѣтъ съ наспрѣніе да въспре литургіѣтъ ни Памриктѣтъ направи аргосъ поповѣты на казанѣтъ черковѣ.

Въ увѣренность, какъ высочайшѣтъ милость и благодѣтъ царска по никой начинъ не прѣима и не трѣпи каквото единъ голѣмъ народъ, който подъ правосъдѣтътъ стѣнка на такъво едно велико царство ся наслаждава съ миръ и спокойствіе, да ся намира нѣкакъ си подъ началство на другъ единъ народъ като него, — върноподданныи раби припадатъ съ прошеніе и молѣтъ за высочайше благоволеніе да ся подарятъ и на Българскити правдинѣтъ, съ които ся наслаждаватъ и другити подданически христіанскіи народы, та да ся двинѣтъ посредственостѣтъ на грѣцкѣтъ патріаршиѣтъ въз, върноподданныи Българскій народъ прѣдъ В. портѣтъ и

да ся подари на настоятеля на Българскѣтъ черковѣ единъ особенъ печать, и неговити представлѣнія да ся прѣимѣтъ.

Съ дълбоко страхопочитаніе дръзѣмъ да прѣдставиъ тѣя ни жалба; а заповѣдъ и повелѣніе врѣху това зависи отъ Ваше Высочество.

1859 АВГУСТА 1/2
СЪ 600 ПОДИНСЫ.

Въ сжѣтіѣтъ денъ когато нашити Българи въ Цариградъ подаваха на Выска́та порта прошеніето ко́то турѣме днесъ предъ очити на нашити Българи, една Елліно — Славянска интрига и амане до Ц. вѣстникъ извѣстіето кѣмъ В. Българія.

Нѣсе приближавѣтъ тѣя двѣ случилъ една до друга, за да даде на нашити Българи по истинѣ, една точна мисль за нашити Българи които живѣятъ въ цариградъ. Ако извѣстіето кѣмъ Вѣстникъ Българія е могло да измами нѣкои си отъ нашити съотечественници които сѣ по бѣмъ за истинити чувства на нашити съотечественници които живѣятъ тука, прѣшеніето ко́то видѣха по горѣ разсѣжи мечтаніето нѣмъ.

Нашити Българи а вѣмъ знаѣтъ вече че извѣстіето кѣмъ В. Българія не е произлѣзло отъ чистата свобода на подписанити, нѣмъ ся е наложито отъ едно правителство раслѣе. За сега ще благоизволимъ да сѣрѣмъ чистотѣ на подписанити кѣмъ въ извѣстіето съ чистотѣ на подписанити които сѣ въ прѣшеніето. Шестъ лица подписаха извѣстіето, а шестогина лица подписаха прошеніето!

Колкото за свободата на подписанити, сѣкое сравненіе е невъзможно, освѣтъ ако не нека нѣкой да сравнява единъ свободенъ чловѣкъ съ единъ робъ, или още по добръ единъ чловѣкъ който влиза и излиза отъ кѣщата си свободно, съ единъ чловѣкъ който е задръжанъ отъ двѣма заплѣга, отъ двѣма ясакинъ, прави на вратата му и въружени съ ножове, единътъ отъ десно другитъ отъ лѣво.

Като говорѣмъ съ тѣя начинъ нѣсе мѣляемъ нашити Българи да не даватъ на думити ни едно значеніе ко́то нѣматъ, и да вѣрѣватъ че правителството раслѣе, направено на подписанити въ извѣстіето кѣмъ В. Българія, не отнема нищо отъ почетѣтъ, ко́то нѣмаме кѣмъ тѣхъ и за ко́то сѣмъ достойни, поне прѣдъ нашити очіи.

Защо́то нѣсе го знаѣмъ, нашити Българи въ цариградъ и на другада го знаѣтъ и тѣ, срамѣтъ на едно дѣло пада най на прѣдъ врѣху оно́гова ко́то изискува това дѣло и ко́то го налага.

Сѣдѣтъ като ся показвахъ справедливѣ кѣмъ подписанити на извѣстіето, и сѣдѣтъ нѣмъ упазихме, ко́то отъ зависеше отъ насъ, почетѣтъ, подписанити въ прошеніето до високата порта ще ни дозволѣтъ да

бадемъ и кѣмъ тѣмъ справедливи.

Прошеніето нѣмъ кѣмъ високата порта е безъ никакво сумненіе добро. Нѣмъ безъ никакво сумненіе то е недоволно и сѣдовѣтелно не позволѣтелно.

Върноподданныи служители на Н. величество султанѣтъ, тѣмъ молятъ, думѣтъ тѣ, неговото благоизволеніе да даде и на Българити правата които имѣтъ и другити подчинени христіанскіи народы, ко́то посредствомъ на грѣцкѣтъ патріархъ врѣху върноподданныи Българскіи народъ при високата порта да ся отъеме и да ся даде на настоятелѣтъ на Българската черковѣ единъ особенъ печать и неговити представлѣнія да ся прѣимѣтъ.

Рѣко́хмѣ че едно подобно прошеніе ако и да сѣ тѣмъ добро отъ само себѣ си ако и да е показано отъ едно истинно родолюбіе, е обаче недоволно и сѣдовѣтелно то е единъ не позволѣтеленъ цѣръ на нашити боаки.

Дѣйствително, какъво е отношеніето, какъва е общи рѣшѣтъ на тѣя мѣрка? или по подобръ кѣмъ нека съ това прошеніе? тѣмъ нека: високата порта да ги тури на истѣтъ степенѣтъ както и другити подчинени народы въ имперіята.

Въ какъ високата порта не ги тури на истѣтъ степенѣтъ както и другити подчинени народы? безъ никакво сумненіе, колкото зависи отъ високата порта.

Прочее, зависи ли отъ в. порта да ги тури на истѣтъ степенѣтъ както и другити подчинени народы? Безъ сумненіе не.

Защо́то наложѣтъ, нека подложѣтъ че съобразно съ прошеніето, и императорското правителство ще даде единъ особенъ печать на настоятелѣтъ на Българската черковѣ. Такава ще ся отърѣмъ ли отъ грѣцкѣтъ Грѣцкити владѣи, посетитѣли на нашити сѣвѣдѣи, ще ся неспѣдѣтъ ли? Нашата іерархія ще ся исправи ли?

Незавно, не. Съ единъ печать признаѣтъ отъ в. порта, настоятелѣтъ не може друго направѣ, освѣтъ да задрѣти на грѣцкѣтъ патріархъ да зема сребро отъ кассата. Нѣмъ не може му възбрани да аргосѣва и нашата черковѣ и нашити свѣщенници.

Нѣмъ нека нѣмъ подалѣтъ, и за да не ни габѣдѣтъ че сме дали на прошеніето по малко отношеніе отъ ко́то то нѣма, нека подложѣмъ че сѣмъ нѣмъ цѣркви не имѣтъ по единъ печать, какъво ще произлѣзе? Ще произлѣзе че грѣцкѣтъ не се ся мѣсятъ въ цѣркви ни по гражданскіи, а цѣркви ни не имѣтъ стоятъ подчинени върозповѣдно. Съ други думи, грѣцкѣтъ патріархъ и не овити, не се можѣтъ да сѣбѣгѣтъ колко сребро е сѣбрѣтъ отъ настоятелѣтъ, нѣмъ настоятелѣтъ ще е дѣтѣжѣтъ да плаща на свѣщенникѣтъ, на епископѣтъ, на митрополитѣтъ, ко́то грѣцкѣтъ патріархъ ще му наложѣ.

Прочее, ако свѣщенникѣтъ е грѣкъ ако епископѣтъ е грѣкъ ако митрополитѣтъ е грѣкъ; и нека кажимъ повече, ако чрезъ посредничеството на правителството грѣцкѣтъ патріархъ наменѣтъ отъ настоятелѣтъ единъ данѣкъ, за сѣрѣжаваніето на малкити и голѣмити семинарии, или отъ грѣцкѣтъ и голѣмѣтъ българити ще ся прѣимѣтъ само изигѣтъ българити ще ся прѣимѣтъ само изигѣтъ

мателно, както въ Халки; какъво ще прави тогава настоятелѣтъ? Ще рѣче ли че исканото сребро е за грѣцкѣтъ, а не за Българити? На патріархѣтъ не му отговори че цѣрковнити работи не сѣмъ негова работа, и патріархѣтъ ще нѣма правда.

Какъво искаме да кажимъ съ сѣмъ кѣе то рѣко́хмѣ? Нѣсе некаме да кажимъ че въ Българскѣтъ въпросъ, кѣити отъ прѣвъ погѣдъ ся види само единъ, нѣма дѣтъ сѣмъ и тѣмъ двѣ въпроса тѣмъ отлѣчѣни. Единъ гражданскіи въпросъ и единъ върозповѣденъ въпросъ. Подписанити на прошеніето подносятъ на високата порта гражданскѣтъ въпросъ, тѣмъ не ги подносятъ, или подобръ тѣмъ неможѣтъ да ги поднесѣтъ върозповѣденъ въпросъ. Защо́то високата порта прѣдставлява и може да прѣдстави само гражданскіи интереси.

Ако Българскѣтъ въпросъ е единъ двоекъ въпросъ, или подобръ единъ въпросъ съ двойно лице, нашити Българе въ цариградъ или на другада сѣмъ дѣтѣжѣтъ да взѣмѣтъ мѣрѣтъ си за дѣйствителното рѣшеніе на тѣя въпросъ то́ко кѣмъ върозповѣденъ сѣмъ отношеніе колкото и кѣмъ гражданското.

Защо́то едно рѣшеніе чисто гражданско е подобръ едно ново сплетеніе въ нашето положеніе до сега то́ко ма́мъ, неже ли едно истинно рѣшеніе и единъ истиненъ цѣръ на нашити ма́мъ.

Нека кажимъ повече, едно рѣшеніе чисто гражданско е подобръ едно истинно зло неже ли едно истинно добро. Защо́то ако ся отлѣчимъ на познѣи отъ грѣцкѣтъ, отношеніята между насъ и грѣцкѣтъ не бѣмъ да въ крайно ма́мъ и ма́мъ съ ма́мъ. Да, то́ко по ма́мъ и по ма́мъ съ ма́мъ колкото свободни и отърѣвани отъ гражданскѣтъ верни подѣтъ телото на ко́то грѣцкѣтъ ни дръжѣтъ до сега, върозповѣдѣнити върѣи поѣтъ телото на ко́то още се не дръжѣтъ, ще ни ся видѣтъ по умразни и по неспособни.

Сѣдовѣтелно некаме ли едно истинно утѣшеніе, единъ истиненъ цѣръ на нашити ма́мъ? нека некаме, нека трѣмътъ, нека ся трудимъ да ся освободимъ сѣмъ отъ грѣцкѣтъ.

Нашити Българи въ цариградъ некаме по сѣмъ дѣтѣжѣтъ на грѣцкѣтъ въ напѣти гражданскіи работи да ся отнѣче. Прочее това е добръ, но това не е доволно: и кѣтъ кажимъ повече, то не е главната работа. Защо́то главната работа за насъ е изхвърлѣніето на грѣцкото посредничѣство отъ върозповѣдѣнити ни работи.

Да, испажданіе на грѣцкото духовенство изъ нашити еноріи, изъ нашити епископѣтъ, изъ нашити митрополити, изъ нашити манастири е истинно главната ни работа, и негли тѣя наша работа е то́ко главна шо́то ако не добѣмъ неѣ (върозповѣденѣтъ), другада (гражданската) ще ни ся откажи.

Нека прочее ся оттеглимъ отъ злотворното вліяніе на грѣцкото духовенство. Сѣмъ то́та злотворно и развратно духовенство нека положимъ едно Българско ду

ховенство, една българска йерархия под съиката на която, да може дася обработва между насъ — въ училищата и въ църквита безъ препятствие — тоя патристически духъ когото ни сж оставили нашити прадеди и тия първи длъжности които Евангелието ни налага, какъ нашятъ любезенъ—Господарь, Султанъ Абдулъ Меджидъ. Богъ да ни го уплати дълговръменю!

Рускиятъ Инвалидъ, вѣстникъ полвинъ-официаленъ, напада безъ забикаяние връхъ напето императорско правителство. Ето какво дума:

....., треба да размыслятъ (членовети на конгресътъ въ Цюрихъ) сериозно и рѣшително връхъ чудното положение на Турция. Печалнитъ опитъ доказва днесъ че сичка надѣжда за пейно устройство е съвѣтъ изгубенъ: вчерашнитъ боленъ ся намира днесъ въ едно отчаянъ о състояніе.

Съществуване-то на тая монархия, днешнитъ правителствени чърты, въ средъ християнската и образованната Европа, ще о отъ сега една ябълка за која-то непрестанно ще ся каратъ; съдователно едно по дълго съществуване за нея е невъзможно. Врѣме е да ся свърши вече съ тия Туркомански бюлюци, които въ разстояние четири въкове, мжчиха шестъ милиони отъ нашити едновѣрци, като ся ползоваха отъ егонизмъ-тъ и отъ скърбиото разногласіе на християнствити.

Едно подобно говореніе ни очюдва. Колко малкъ и да е нашятъ вѣстникъ колко малка и да е нашата властъ, колко малко далечъ и да глѣдате нашити очи, невъзможно ни е да не забѣлжимъ една голѣма противность между думитъ на Рускиятъ и на Инвалидъ и поведението на Руското правителство съ нашето.

Ако правителството подъ което живѣимъ е толко недостатъчно колкото го представлява **Рускиятъ Инвалидъ**, защо Руското правителство пращаше наскоро толко честни кръстоуве на достопочтенити министри на нашитъ Самодержецъ? Да ли Н. В. Императоръ Александръ II искаше да пасърчи, съ това, лошото нѣмъ управление? не е ли по разумно да рѣчешъ че **Инвалидътъ** става безъ причини на Н. В. Султанътъ истити кръстоуве които дава на неговити, императоръ Александръ II, признава у единити и другити, едно равно достоинство.

Сичко не е красно въ Русія; нѣмъ живѣхмѣ тамо и трѣба да знамъ нѣщо за неа. Единственното нѣщо, истинна добро на Русія, е военното устройство. Колкото за гражданското управление, то не е въ нищо по горнѣ отъ гражданското управление на Турция, отъ страна на законити както и отъ страна на управителити.

Ако можимъ да земимъ за примѣръ и за сравнителенъ предѣлъ Францускиятъ кодексъ можимъ да рѣчешъ че нѣмъ вече закони въ Русія и въ Турция. А колкото за гражданскити управители можимъ да кажимъ че корыстолюбіето на рускити чиновници нѣмъ нищо по долно отъ сичко което можатъ да си въобразятъ за турскити чиновници. Това като е тѣй, можимъ да рѣчешъ на полвинъ официалнитъ руски вѣстникъ че, ако Турция е бо л н а въ управленіето, Русія не е по малко и тя бол-

на въ управленіето си.

Рускиятъ Инвалидъ дума че състояніето на Турция е отчаяно. Нека призначимъ че е тѣй. Нѣ чия е погрѣшката? **Рускиятъ Инвалидъ** ще ли благоизволи да ни истълкува защо Рускити агенти въ Турция ся односятъ както правятъ. До гдѣ чаками издеспенята на Рускиятъ Инвалидъ, нѣмъ ще кажимъ че тѣ сж видятъ да дѣйствуватъ не за да исцѣлятъ болнитъ но да направятъ състояніето му по отчаяно.

Нека вхоятъ на Руссія е затворенъ за нашитъ вѣстникъ, нека ся не приема на Руската почта; нѣмъ пемаме какво да рѣчешъ: Сѣкой е господарь у дома си. Нѣ агенти да ся стараятъ да го не допускатъ и въ Турция, у насъ; ето това е което не можимъ да разумимъ и връхъ което нѣмъ искаме отъ Рускія тѣ **Инвалидъ** нѣколко издеспенія. Прочее писаха ни отъ много мѣста и много пѣти че рускити агенти сж противятъ на распространяваніето на нашитъ вѣстникъ.

И при това какво искаме нѣмъ въ нашитъ вѣстникъ? Нѣмъ искаме подобрения които знамъ че сличити ни съотечественници желаятъ и които вѣрваме че ще придобіемъ отъ нашитъ законенъ самодержецъ. Какво обезчестяваме въ нашитъ вѣстникъ? нѣмъ обезчестяваме лошити дѣла и виноватити намѣренія на гражданскити чиновници и на духовенството безъ отличие.

Не е ли доста гдѣто сме задръжени отъ Императорската цензура въ мѣдри граници? И требали още да намираме препятствія въ наше то дѣло отъ страна на пристрастна та цензура на чуждити агенти?

Минала та година рускиятъ Синодъ обнародва една брошюрка противъ наши ти Българи. Въ тая брошюрка **Журналъ де Константинопль** и **Пресъ д'Орианъ** сж наречени безбожни, защо? защото обявяхъ злоупотребленія та на гръцко то духовенство. Колко то зананни ти Българи, какъвъ видъ хули рускиятъ синодъ не имъ прави! Нѣмъ напоследъкъ какво имаме за да ся преппираме съ С. Петербургскитъ Синодъ? Той е патваренъ да управлява Русска та Имперія духовно. Твърдѣ добръ. Нѣмъ патваренъ ли е да управлява духовно Турция?

Рускиятъ Инвалидъ говори че има въ Турция шестъ милиона тѣхни едновѣрци и кои то туркомански ти бюлюци мжчатъ. „Той е въ заблужденіе; Русити пѣматъ едновѣрци въ турция и това за много изрядни причини. Главна та е, че Русити сж си издмалли и слѣдватъ единъ символъ когото гръци ти нѣматъ и не слѣдватъ. Въ Европа незнаятъ това, нѣ то е помозително.

Защо Католически ти учени кои то Русити хулятъ че сж приложили въ Цариградскитъ символъ и отъ сина (symbolum), защо дунаме, Католически ти учени не хулятъ и тѣ Русити кои то сж промѣнили негитъ символъ като турни **СОБОРНЫЙ** вѣсто католическый (всемирный)?!

Цариградскыя Вѣстникъ **Геній Бословъ** Българія и Гръци-тъ Владици.

(Продълженіе)

Слѣдъ като са блъска горѣ долу за едно и за друго Г. Б. въ шапкоу, като съ чюдны рѣчи наипва истинитъ и иж исповѣдва, че: трѣба да ся описватъ злоупотребленія-та на гръцко то духовенство за да ги познава народа ясно. Съ туй той исповѣда истинитъ, кождо нѣмъ да обори, но и пакъ, за да ослаби и омаляюми тѣхни истини; за да са покаже съ ново отличо мнѣніе, и за да оправдай духовенството, стоваря кабахъ а тѣ на чорбаджити.

Нѣмъ неможемъ каза че сичко що дума Г. Б. въ за чорбаджити не е истина. Казваме само че не сж общо сплукъ тѣ чорбаджити и кметове тапъизи, каквито ги описва, но има нѣкои само. Признаваме че: една отъ причини тѣ на наше то нещастіе е, крайнето невѣжество на наши тѣ кметове. Лишени отъ капитала на необходими тѣ познания тѣ и недоразбиратъ сичко що може да е полезно за народа; то обаче не е толкози за осяждане и укоряване, колкото за окаяване и за сожалване. И нѣмъ трѣба да покизваме кѣмъ тѣхни тѣ недостатъци повече сичкожеденіе; защото тѣ сж порока на обстоятелства та а не на злы тѣ нѣмъ сѣрдия, и тѣ повечето понезнанію а не по злоумыслиенію противудѣйствуватъ на народнитѣ интереси. Таковы тѣ не сж друго освѣтъ сѣіаніе ва българскыя духъ съ фенерска форма, което за да можемъ добръ да го разберемъ трѣба да изучимъ влѣніе-то на гръци тѣ владци връхъ българскы тѣ кметове, и ще видимъ какъ фенерска та шюга е мо еп са да сѣрцата на нѣкои отъ българскы тѣ кметове и ги е направила да подражаватъ на лувани тѣ кози и на ниско то вѣроломство на свонгъ фанариоты пастыри, пореченному «риба та отъ глава та са ввоплява».

Поглѣдѣте, моля, само какъвъ е народа и особено чорбаджити таковы сж въ гродове тѣ дѣто имать резиденци тѣ сички тѣ владци, и какъви сж въ отстраненіи тѣ градица; и пакъ: какъви сж чорбаджити тѣ, които имать близки сношенія съ владци тѣ и какъви сж онѣзи които сж подалечъ отъ тѣхъ и выше са увѣрите че първи тѣ сж полукави, поматеріални и спокорисни, а втори тѣ: по добродушни, добротолубиви и любители на просвѣщеніе то. Съ една рѣчь, първи тѣ сж помалко българи а помного фанариоты, когато втори тѣ сж: помалко фанариоты а помного българи. Кой е направилъ и едни тѣ и други тѣ да бѣдѣтъ таковы? — ГРЪЦИ-ТѢ ФАНАРИОТЫ-ТѢ ВЛАДИЦИ.

Синиши тѣ прѣводители на българскыя народъ, чорбаджити тѣ и кметови тѣ, не сж друго освѣтъ полу-фанариоты. Тѣ сж порождение на фенерска та политика, дѣло руеъ на гръци тѣ владци; тѣ сж ги избрали, тѣ сж ги создавали, какъвто имъ трѣбать за да са повинуватъ на тѣхны тѣ внушенія. И, за да ги имать совершенно на себе си приверженни, правятъ ги първо соучастници на интереси тѣ си, пѣтаватъ сусѣтѣ то имъ; развиватъ въ тѣхъ едно грубо честолубіе; поддържатъ слабоститъ имъ, и ги вооружаватъ единъ на други спорѣтъ нѣтъ та на политиката си и спорѣтъ трѣба та си. Кога убо гръцкофенерско то владичко общество нема никакъвъ недостатъкъ въ пороци тѣ, когато е пѣлно съ ниски чювствования, съ неблагородны продѣлки, съ постыдно вѣроломство, съ ненасытна жидность на егонизмъ, съ лѣжи, съ обидни чест ва, съ завистъ готова да са рѣши на сичко за да погуби противна та си страна, какъви трѣба да бѣдѣтъ тѣхны тѣ создани Българскы-тъ Кметове?...

Инакъ, кметови тѣ българскы неиматъ самостоятелность, тѣ сж принужденни да измолватъ сичко като милость и да зависятъ отъ добра та воля на гръци тѣ владци, които имать силно влѣніе та по при мѣстни тѣ власти, и туй необходимо влачи подиръ си раболѣпство. Съ една рѣчь: Извонъ отъ българскы тѣ чорбаджити не сж освѣтъ гръцко владичкы маймуны.

Колкото пакъ и да са нахѣрватъ измежду народа хора подостойни, подобросѣстни, които да имать правъ възгледъ на работи тѣ, които да позиватъ подобри интереси тѣ на народа и на правителство то и, които да не приематъ да бѣдѣтъ орудіе на фенерска та политика тѣхъ са мжчатъ съ сѣсе сила да ги отстранятъ отъ работи тѣ, и съ какъви клевети не ги навѣтуватъ и прѣдъ народа и прѣдъ правителство то!!! Ако бѣ пакъ противъ щеніе то на гръцкофенерскы тѣ да са домогне нѣкой отъ добротѣ и проумны тѣ хора до чорбаджийско первенство, и таковъ при сичко то си благородно рвеніе неможѣ нищо да стори и ако нѣмъ е по съвѣршино то отнюженіе да не отхажда работи тѣ съвѣтъ зѣти сѣтъ той да не стане жертва на злоба та нѣмъ, при нужденъ е да са сообрази съ помозго то и да са подчини на гръцковладичко то влѣніе и туй не става тѣй тако съ чорбаджити-тъ но даже и съ сѣмъ тѣ мѣстны начальства. Самы тѣ правители мжчно са искачаватъ из-подъ влѣніе то на честолубивы тѣ и хитры тѣ фенерскы лукавници, тежко имъ ако рекътъ да са откажатъ отъ союза съ тѣхъ, не сж забаватъ да повдигнатъ народа на връхъ тѣхъ. На туй нѣмъ може да приведемъ безчестны примѣры и достаточни

Коназателства по повечето сж извѣстны на читатели и нѣмъ ги изост-няме.

Остава ни да кажемъ еще нѣщичко за житѣ. Колко да сж лоши тѣ, и каквито да сж пакъ можемъ да са надѣмъ че тѣ ще дозастъ чювствіе и ще видимъ въ тѣхъ поблагородностіе а отъ гръци тѣ владци никогда **Пай** пакъ си козината нѣмъ, по тѣрса та си е вѣя. И пакъ, чорбаджити тѣ кога кога ще дозастъ сознание, защото интереси тѣ на Българскы сж и тѣхны интереси, но съ гръци тѣ владци тѣй Ако народа имаме поясно сознание, фенерска та политика той бѣ сж първо да нахне ганаши уды, който заразява обществити, и чорбаджити тѣ нѣмъ да бѣдѣтъ какъво жодай народа, каквито нѣмъ да сж правителствити. Несполучивъ ли нѣмъ да потѣпчѣмъ сѣдѣтъ дра що сж е възгледъ помежду ни, нѣмъ сж отвѣдѣтъ, никогда нема да са добиймъ за достойни чорбаджити, никогда нѣмъ можемъ да са слаждамы спокойно на Царскы тѣ милости и годѣнія.

Политъ туй сключамъ, дума та си че чорбаджити тѣ толкови кривы, но сж гръци тѣ владци, добръ струва **Вѣстникъ** Българія, като удрѣ а та въ глава та....

(Слѣдва)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛ. РАБОТИ

Новини ти коя то тая седмица съобщиха пѣзъ Българія сж до 12 Августъ.

По случай на годишни ти испитанія Плевненско то училище Г. Оджакъвъ, Главитъ учителъ изрѣкалъ чрезъ двама учени дѣлѣ словеса, кои то сж наивни свѣдѣнія негово то родолубіе и на негова та ревностъ за просвѣщеніе то на младежи ти нѣмъ то сж вѣрени на негови ти грижи.

Въ първо то отъ тия словеса, Г. Оджакъвъ доказва че не сж гръци ти владци кои то ся стараятъ за наше то образование и И. И. Величество нашитъ честитъ сподаръ—кому то Богъ да продѣлжи дни —Послѣ Г. Оджакъвъ зема въ уваженіе мощъ та коя то сѣкой истиненъ Българинъ е длѣженъ да даде за училища та и ся мжчи да вдѣхни въ сѣрдца та нѣмъ тая пламна искра коя то е подпорка та на наши народни работи —Родолубіе то.

Въ второ то Г. Оджакъвъ извива прѣстудни ти страхове и мжчнотий кои то ученици ти си въобразяватъ относително за ученіе то. Ученіе то пѣзъ ся види, дѣмъ праведно той, като «Стара Плавина» нѣмъ връхъ тия мжчнотий какво ни дума единъ старовѣремененъ стихотворецъ? «Непрестаннитъ трудъ дума той, навива на сичко тоя събѣтъ когото то препорѣчваме на наши ти младежи, е точно исполненъ.

Между други ти новини отъ Плевненскыя ще съобщимъ тържественно то влѣжаніе въ тоя градъ на Н. П. Дорогъ 3 раченскія Епископъ. Знаятъ че Н. П. е Българинъ, и отеческа та любовъ коя то бѣла при ти пазятъ кѣмъ него ся блистателно показва въ това обстоятелство. Колко те на ни ти еднородци ся отдалечаватъ отъ фанариотски ти владци, толко исвече ся прилепаватъ до българскы ти; колко то първити очюдва събѣтъ тѣ съ безжитни ти злоупотребленія, толко повече втори ти са добродѣтели ти ослѣдала на българскити народъ.

Четири извѣрпени приключенія приключили голѣмъ страхъ въ Сливенъ. Голѣмо то множество скакалци и кумари отъ една страна, едно мѣсячно затѣмняване и едно землетрясение отъ друга породили разни слухове и приказки въ тоя градъ. Най основани ти на тия слухове сж че Богъ е пратилъ тия явления, за да накажи гръци ти владци за злоупотребленія имъ и за да ги погуби отъ земя та. Какви то и да сж тия слухове, прави или не, нѣмъ мыслимъ че тия знакове не сж нищо за наказване то на гръци ти владци. Не; за тѣхъ трѣба за да изчезнатъ отъ лице то Българско, елижъ небесль огнь да падне, и да ги изгори отъ Бѣлг. земя.

Скакалци ти и кумари ти ще можатъ

КОР ЕСНОДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ.

ПЛЕВЯНЪ 1859 10 Августъ.

Кату чакахмы съ нестерпимъ пришествие-то на Н. Преосвященство Г. Г. Доротея, съ пълно задоволство ся извѣстихмы вѣтра че приближава да ны посѣти града. На два часовы далеко отъ града излѣзохъ доволно граждани до го посрѣстихъ и да пригледатъ благословъ. На край града бѣхъ излѣзли множество народъ обоего пола; тѣй сѣще и околъ 250 ученика, посрѣдъ които мнѣ Н. Преосвященство съ питожи-си. Ученици ти му пѣхъ дългоблѣстие съ многая дѣта, и с' много други пѣсни, го следвахъ до обиталище-то му. Най-напрѣдъ вървахъ околъ 60-70 кенници, послѣ Н. Преосвященство, слѣдъ него ученици-ти, а слѣдъ ученици-ти народа обоего пола. На всѣхъ вратъ по-край пѣтя, гдѣ-то заминаваше Н. Преосвященство, имаше събрани хора, и съ голѣмо почитание му въздавахъ върпъ признателность. Всякий, кой-то ся поклоняваше Н. Преосвященству, получаваше пастырскый и Българскый благословъ. Това народно посрѣщаніе доказва всяко му че Българскый народъ умѣе да уцѣнява свое-то Българско духовенство, а не както нѣкои доказватъ че ужъ.....та и това. (?)

Съ Н. Преосвященство бѣше и братъ му Г. Спасъ кой-то сѣ въспитава въ Виенскый Медицинскый университетъ. Добръ Българинъ и на възрѣсть околъ 20—22 години. Той сега скоро дошълъ изъ Виенъ заради расходъ и да си по обиколити отечеството и народа. Слѣдъ нѣколко время ще или въ Виенѣ да си окончатъ предприятіе-то и желѣми му прѣдъ дѣти, да ся звърни въ отечество-то си да послужи на народа си въ стрѣхъ.

Н. Преосвященство го посрѣстихъ Българи-ти Български кѣту единъ Българскый пастыръ. Мысли че такъвъ чувствіи елихъ признателность до сега нѣ сѣ получили фанариоти-ти владици отъ нашия народъ. Слѣдователно нашия народъ знае кому те дълженъ искренъ признателность да отдава.

Днесъ Н. Преосвященство цѣлый день ся посѣщава отъ тукашны ты жители, разныя народности.

СЛИВЕНЪ Августъ 1 1859

Учиданата нѣмъ сѣ въ зѣрлѣ добро состояние, и още повече ше се олучишъ съ пригледаніе на други още елихъ учитель нашъ съотечественникъ ученикъ Г. Ани х. добровѣвъ. Испытанія та 5: мѣсяци които ше наченатъ на 10: септемврия, ше показатъ добрия плодъ на родолюбивия нѣ учитель, Г. С. добродѣтелъ. Турскій языкъ койго учатъ до 200: момчета се е ввелъ въ училища та нѣ отъ 7. мѣсеца и сѣ си улеснили нѣкои и повече то, да прочитатъ свободно, и да пишатъ, съ матко извѣщеніе въ правописаніе то. Учителя нѣ Г. Симеонъ Стаичевъ, колѣнникъ, чѣсткъ добродѣтеленъ и горѣтъ, желателъ, за изучаване то на язака нѣтъ, може да ся похваля и да кажа, че е единъ на турскій языкъ въ България. И дано съумѣе Богъ Сливенци тѣ да го поддържатъ за много години?

Изавасе слухъ още, че грѣцкій языкъ нѣтъ да исчезне отъ Сливенъ съ изгонване то на еленскія нѣмъ учитель! Но не дай боже такъвои нѣщо! Сливенци какво ше правятъ безъ него?? тѣ го обичатъ като лѣща на Великъ-день и като рѣна на колада?

СЛИВЕНЪ 12 Августа 1859.

Четыре нѣща достойны за забѣлежанье, и които привлѣкоха вниманіе, повече на старѣтъ и просты хора, се случиха презъ тѣзи дни въ нашъ града: 1-во голѣмо количество комары се завладѣли бѣха въ града нѣ. 2-ро на 5 того, по 12 часа вечеръ та, става постепенно затмѣніе на мѣсеца. 3-то на сѣмъ денъ напанаха въ града нѣмъ безчисленно множество скакацы, голѣми

като птычета, които на деня Св. Преображенія, покрываха презъ всякій день небо-то, и не се виждаше слънцето отъ тѣхъ и 4-то на 9 того става по пладнѣ едно грѣсене на земѣта повтарлемо три пѣти. Първото причини единъ смѣшенъ вредъ на хората. Второто также докара въ изумленіе простѣтъ хора, а особено Турцигѣ, които во врѣмето на затмѣніе, гърмѣха, защото казваха, че го снимали вѣщцы жены и гърмѣха за да го непуснатъ. Третьето непричини никакъвъ вредъ; защото нивата, всичитъ бѣха вече пожнаты. За четвъртото, както и за другигѣ, ставатъ въ града нѣ различни предказванія. Едни, поуже тѣзи и четвъртъкъ се случили съвременю, преди 30 години, во врѣмето на войната между Турція и Руссія пророчествуваъ ше се случи пакъ сѣщото. Други казватъ, че защото Българетѣ гонили грѣцитѣ и грѣцитѣ владици, Богъ за туй проводилъ туй нѣщо на земѣта; а други пакъ, напротивъ ги увѣривать, че причината на затмѣніе на мѣсеца, сѣ Грѣцкитѣ владици, и е въ знакъ че Богъ го е срамъ вече да имъ гдѣна гнусна-вытъ дѣла; а трѣсѣ е въ знакъ че и земѣта не може вече да търпи. Мнѣнето на посрѣдникъ се потвърди отъ повечето, и за туй си изгонихмы и владиката безъ парца безъ дукато, за да престане трѣсѣ по земѣта.

Въ нашитѣ околности 1/4 часъ далечъ отъ града, сѣществуватъ сасици на единъ мѣнастырь Св. Петка. Този мѣнастырь, преди 2 години, поискаха двама Българе иноци, изволеніе отъ пашата за да го изигнатъ изъ ново. Той имъ даде изволеніе, и нашиятъ Българе бѣха се склонили на туй; но послѣ като размисляха, че е вредно за града да има мѣнастырь, не имъ дадохъ изволеніе, макаръ и да имъ позволяваше правительството. Сега пакъ други наши съотечественници иноци, додохъ и искаха изволеніе за да го въздигнатъ съ такъвои условіе: че неше да просѣтъ отъ града, нищо за направата му; и второ че дохода му ше да е за училището нѣ. Туй като видѣха гражданигѣ, че ше да е въ полза на училището, дозволиха имъ, и сега реченигѣ иноци, се намѣрватъ въ Цариградъ, за да зематъ дозволеніе отъ правителството. Колко добръ ше е, мысла, ако бѣди туй!

Г. Издателюна Ц. Вѣстникъ

Ако прилично ти и самолюбие то треба да ся почитатъ, увѣриваю-ви че въ сегашнигѣ ми подлогъ сѣ неизбѣжно нужди. Това пазеніе Г. издателю вые немате обичай да го исполните, и сѣмъ да рѣка вые си имате легки за честъ да докачате безъ никакъво право и безъ никакъво дозволеніе, личность та на други ти за да ся промислите доказателства на ваши ти предложениа.

Помните, Г. издателю, че въ 442 на почтеніигѣ ви листъ-гѣмъ си дозволяхте да земите на играчка моего имя и мое то сѣдѣніе при Г. Цанкова. Причина та на това! Не знамъ.

Безъ да нарана почѣтъ-та коя то имамъ кжмъ васъ, Г. Издателю, въ-право сѣмъ да ви кажа, че не е ваша работа да питате де останѣ Б. Мирковъ орѣка на Г. Цанкова? сѣмъ и за другигѣ въпросъ кого то извѣхте подоло. Ако сме имали прѣгледство и смѣтки съ Г. Цанкова вые не сте нито нашъ доверенъ нито нашъ писаръ, и, послѣдствіе на това, вые неможете съ никакъвъ начинъ да обнародвате нѣща кога незнаете или за кои то сте поне криво извѣстени.

Никои, Господине, неможи да заповѣдава на свобода та ми. Ако ваше то честно заведение, ся лишѣ отъ мои ти заслуги, това стана по мое шеніе и свобода. Искахъ да ви оставя, оставихъ ви.

Още едно забѣлежаніе и свѣршамъ. Дълбоко ви благодаря, Г. издателю, като вые сами пращате единъ отъ ваши ти работници да бере гвоздѣи. Тая е голѣма честь за вашата печатница и за васъ Господине и азъ ше ся гордѣлевѣя че, слѣдъ като сѣкохъ че сѣмъ придобилъ едно художество отъ васъ, непадналъ сѣмъ да чюя отъ в а с ѣмъ, непадналъ сѣмъ да чюя отъ в а с ѣмъ, че ми препорѣчвате това гвоздейно занятіе. За такава честь ли изваждате чѣи. р а ц и!

Можя прочее да ся надѣвамъ, Г. из-

дателю, че ше попрашите (1) мнѣніе то сѣмъ насъ и като ви увѣря за почитаніе то си сѣмъ нѣр.

Т. Пазарджикъ 11 Авг. 1859

Б. Мирковъ.

Пазарджикъ 11 Августъ 1859

Презъ оныя дни на 2 Августъ събра-ся градски съборъ въ црковна-та ни стая, за да размыслятъ и видятъ, какъ и какво могатъ да направятъ отъ сега ната-гакъ, оныя, кои-то влѣзватъ въ общи работы да могатъ да вършатъ работы-те съгласно съ царскы-те законы и пужда-та на мѣсто-то нѣ, тѣй што да не ставатъ никаквы обиды, неправдины, грабигелства, яжбы отъ сиромашка-та и невинна царска рая. Предложиха най напредъ условія-та. Кой-то ся избере нѣкой на обща работа най напредъ е длѣженъ да покаже за него сядобри порѣчителы а още и залогъ ако може, за да слѣда послѣ точно истинно да исполнява повѣренна-та нему длѣжность. Това ся пріе съ радость отъ народъ-тъ, а на нѣ-колкото които сѣмъ научени да лѣмъ сиромашескы трудъ и потъ, не имъ дойде добръ. Избраніе то ся почена за настоятель и касіеръ на данокъ-тъ беделъ-п а р а с ѣ. Избрася единъ мжжъ почтенъ общо отъ народъ-тъ, на когото баща му голѣмы услуги е направилъ и неусыпны жрѣтвы е пожертвовалъ на мѣстото нѣ за полза-та на градъ-тъ нѣ. Избраніе то му ся потвърди още на сѣмъ-щій-тъ день казаха още въ сѣмъ-щій-тъ день да си направи горны длѣжности на условія-та да сѣмъ представатъ на граждани-те нѣ само, и на другий-тъ день въ понедѣльникъ да заведѣтъ сѣмъ-тъ му при мюдюрнигѣ да го представатъ да го познае за настоя-тель и касіеръ на беделѣ-те. Всяко това стана съ голѣмо удоволствіе отъ страната на народъ-тъ нѣ, и съ голѣмо благодареніе негова милость си направи одѣлжителни-те записки спорѣдъ условія-та. Чака ся поне-дѣльникъ-тъ, що да ся види тогава, чюдолни единъ отъ граждани-те не се явява да идатъ да представатъ отъ народъ-тъ нѣ избранигѣ-тъ почтенъ Господинѣ; то было причина-та защо нѣкой отъ граждани-те нѣ, а повечто отъ грѣкоманѣ-те приготвили нѣхны си хора родинны, и защо не имъ ся сподлучило желаніе то за напредъ да си бѣркатъ рѣцѣ-те въ медѣтъ пакъ, за това размаивать работата, до дѣто си направятъ нѣх-ини си тарафи, да исполнятъ свое-то желаніе като развалятъ и святы-те горны условія да не ставатъ за напредъ. Нѣмъ отъ наша страна съвѣтваме благоразумны-те нѣмъ граждане, колко могатъ да отбѣгнуватъ отъ сякаквы лошавы слѣдствія, и да отпратъ святы-те и спасителни-те средства, съобразны съ царскы-те нѣмъ милости. Това ново избраніе съ такъвъ начинъ, то о свято, то ше служи за добръ примѣръ за напредъ-те, които ся избиратъ въ такыва общи длѣжности. Нѣмъ считаме да извѣстиме и слѣдствіе то на онова избраніе, какво положеніе ше вземе отъ страната на народъ-тъ нѣмъ нѣмъ ся пѣвърши, или само отъ страна-та на нѣкой и други користолобивы.

СОЛУНЪ 5—17 Августъ.

Исчерпуваме долно то изложение отъ едно писмо писано въ Солунъ отъ единъ отъ католически ти священники кой то бѣше съдружалъ Н. П. Католическитѣ Епископъ въ Цариградъ, по пастырско то си посѣщеніе кое то направи до Манастиръ.....

... Като се връщаме отъ Манастиръ нѣмъ приспахме една нощъ въ едно Българско село. Отъ пристиганіе то нѣмъ сѣмъ видѣхъме обградени отъ едно голѣмо число дѣца. Като мисляхъме че ше ги благодаримъ нѣмъ раздадохъме на сѣкое отъ тѣхъ по една сребрена иконичка. Съ каква радость и отъ

(1) Поправите е невразумна дума на Г. Е-квархоса. Требаѣте УПУТИЕ [Б. отъ Р.]

какво веселіе тѣ ги пріеха! какви нѣжни и протодушни Физіоніи имаха!! колко тоя Български тинѣ е различенъ отъ грѣцкіятъ!!

• Послѣ ние можеше да поздравимъ българскіятъ свѣщенникъ и грѣцкіятъ. Българскіятъ свѣщенникъ ся занимава да служи на своріята, грѣцкіятъ учи дѣца та. Нѣ каква противоположностъ! Българскіятъ свѣщенникъ ся видѣше да е самото протодушіе и сама та добрина; а пакъ грѣцкіятъ имаше на лице то си изобразени съ огненни характеристики ласотіята, лукавщина та, злина та на единъ Фотій.

• Като ся показа вторуженъ съ една прѣчка, сички ти дѣца кои то бѣха около насъ, обладани отъ страхъ и трепка ся отдалениха и ся распрѣснаха мако надалечъ отъ тоя новъ Есопъ. И ако нѣкое отъ дѣца та, посмѣло и по отворено отъ други ти, искаше да ся приближи, единъ погледъ и едно движение бѣха доволни да го уплашатъ и да го принудятъ да отстъпи назадъ.

• Въ средъ тая умилителна сцена, азъ ся чудихъ на благородна та смѣлость на една жена, българка. Като желяхъ да видя дѣте то си да сподѣли и то съ други ти дѣца наши ти малки дарове, тя тръгнута и съ постояннъ вѣрвѣжъ, тя ся отправа право къмъ насъ. Като ся приближаваше, чиними ся чѣ забѣлжихъ въ чѣрти ти на лице то ѝ, исанамъ какви чувства отъ ненавизданіе и умраза за папѣсъ—Даскалъ (грѣцкіятъ попъ). Като дойде при насъ тя си представи малки ти дѣцѣта кои то водеше за ръка.

• Добри старци българи ся приближиха при насъ, и на показъ че желаятъ да иматъ и тѣ, както дѣца та, малки икончки, Св. Богородица. Като вѣздохме въ каша то чѣ до поплещъ посѣщенія. И като н. П. знай лѣкарство, задѣжи ся да глѣда нѣколко болни, лишени отъ лѣкаръ. Колко тѣя добри хорица сѣ достойни за сѣмиланіе, колко ни нажалиха!!

• Едно доказателство че българи ти не глѣдѣтъ съ добро око грѣци ти може да ся намѣри, напримѣръ, въ положеніе то на грѣцкіятъ попъ. Дѣйствително тоя попъ има 8—9 ученици, спротивъ голѣмо то число дѣца които бѣха предъ очите ни. Истинна е, че тоя попъ не е дошелъ за друго, а вѣнъ да ги учи само грѣци.

• Като ся разговаряхме съ тоя грѣцки попъ, той ни рече, между други нѣща, че българпѣ сѣ груби варвари мръсни... че никакво добро нѣщо неможе да ся пѣхни въ главата имъ... Предъ зрѣлище то кое то имаме предъ очите си едно таква говореніе ни даде една неизрядна мисль за тоя попъ. Истинна та бѣше предъ насъ, тоя говореше противъ истина та.

• Българскіятъ свѣщенникъ ни докарваше съжаленіе, когато излагаше че е лишѣнъ отъ български книги, нуждата коя то иматъ за да научатъ нѣщо... « Нашиятъ языкъ ся упали до сега, думаше той, и нека даде Богъ да ся упали и безъ книги. И имаме нужда отъ книги за да го научимъ по добръ отъ колкото го знаемъ и отъ колкото можемъ го научи отъ уста въ уста. »

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИЦИ.

Въ поведѣнникъ сѣдѣ плаля, Н. П. В. Султанъ бѣ въ голѣмо бѣдствіе.

Около три часътъ Султанъ отиваше отъ Долна бахча на Топъ Капіи ся намираше въ средъ пристанището. Единъ вапоръ който влаци гемин Генералъ Пелісіе, излизаше отъ пристанището и отиваше къмъ истата посока. Той ся отправи право върхъ кайкътъ на Н. В.

Кайкѣнти сѣж острашиха, и въпорътъ вървѣ сѣдѣтъхъ, тѣ начинаха да викатъ; Н. В. стана и почна да вика и той. Капитаніятъ на въпорътъ сяправаше на духъ. И благодареніе на дѣятелность-та на кайкѣнти Султанови, тѣ сжотѣглиха на едно мѣсто глѣто въпорътъ не можеше да приближи.

Тая постанка, вапорътъ я направилъ, думатъ нарочно за да удави Н. В.

Въпорътъ имаше Англіиски прѣпорѣцъ; Капитаніятъ бѣше Юнійски грѣкъ.

— Учѣ ся, защо г-нъ Чукала готвилъ да даде на свои-ти послѣдователи единъ празникъ и обѣдъ, на 17 отъ настоящій мѣсяцъ. Увѣрватъ че за празника сѣ е съгласилъ и музикъ отъ 12 тѣпани и 12 зурли и шѣлъ да принесе Св. Діонісѣ въ жртва 12 волове за благодарность, защото го упалилъ непорѣденъ отъ бѣд-ти, които си навѣлкъ самъ въ

главѣ-тъ съ безобразното си поведеніе къмъ Българ-ти.

И това е едно отъ чудеса-та, кои-то така често обикнува да прави тоя новъ апостолъ и проповѣдникъ на Елинизма! (Пловдивъ)

— Наши ти читатели видѣха въ брой 12 една дописка отъ Карлово за негодното сѣстоаніе на училището, учителити и ученицити. Днесъ прѣемаме отъ истѣтъ градъ една дописка която ся мѣчи да о-провергай сичко косто първата рече. Тяне е лишена и отъ обикновени ти хули и укори.

Кавното и да говори тоя послѣдній дописникъ, истинната на първата дописка ся открива въ истити му думи. Той ся мѣчи да я потули, въ неговото замятѣ, неговата отговорность и напоследѣкъ насиленото му желаніе да ся защити, сѣ тамъ за да ослабятъ сяко.

За тая причина ние не ѝ отваряме наши-ти стълповѣ. Въ като ние ги отваряме, треба ни да мислятъ че ние искаме тоя негодно сѣстоаніе да сѣществува въ Карлово? не. Ние искаме и желаніе за сѣкогъ добро да говоримъ, за сѣкогъ градъ угодно да нишимъ.

— Отсѣжданіята на великіятъ правосѣденъ сѣвѣтъ:

Мухаремъ (отъ 20 Юл.—1 Авг. до 3—15 Августъ)

На Ласковецъ, градинарити Янко и Петаръ, отъ Карлово, защото убили Донча сѣж осѣдиха на десѣтъ години тарелна.

На Пловдивъ, Кости отъ село Загора защото убили Димитра, и дѣцата на жѣртвата като неискатъ крѣвъ за крѣвъ, Коста ся осѣди на десѣтъ години тарелна.

— Пишатъ ни отъ Габрово, 11 Августъ: « Нашиятъ Богословъ Г. Бурмовъ ся о-сѣтъ и е увѣренъ че неговити статіи и неговото сурѣдиво отношеніе произведеха голѣмо негодование между наше то общество, негли и въ сичка България, въ що да прави улови ся въ примка та; срамъ го е да ся покай: обаче нужно е. Той горкіятъ ся мѣчи да докажи намъ и на В. България че несме хванали добръ и правъ път, а за сѣбе си не види калѣ глѣзи изъ трѣнакъ тѣ и кѣмъ яма та която ся е отворила отъ преда му и въ която е близо да падне. Той неможе да благодари едно малко общество, а иска да направѣ цѣла България благодарна. Той чрезъ горѣтъ та ся е единъ втори Оманъ. » (Естеръ гл. 5, 6, 7, 8. св. Библия).

Генералъ редакторе на в. България « Умолявате сѣ да вмѣстѣти въ вѣстникътъ ви сѣдѣщиятъ редовца. »

Като четеме всѣкъ денъ, въ вѣстникъ-цыты за испытанія какъ правилѣ по всѣмъ градове и повече въ близкити ни маѣки села, изъ България пожелахъ и за нашето отечество (т. е. Копривницѣ) да чуеъ не-що. Чѣй слушае че сѣ правила испытаніе, въ нашето село още въ начало-то на Августъ, а неможихъ да ся научимъ по извѣ-стно какво сѣж ся отговорили ученици-ти, и какви сѣж уроцы предавали въ това ново устроено училище копривницѣско. Желателно е да се намѣри нѣкой да опише вѣрвѣжътъ на просвѣщеніе въ това село.

Единъ копривницѣ въ Ц-градъ.

— Въ брой 22, стр. 85, стѣвѣ 3, редъ 40, стана една печатна погрѣшка. Въ-сто » посветители на. Наши ти сѣдалища » пакъ четатъ » посвятѣли на наши ти сѣдалища ».

— Съ голѣма сѣрбъ извѣстѣваме смѣ-рътъ та на Г. Геро Х. Ивановъ, братъ на Н. П. Врачански Доротея. Г. Геро ся прѣстави въ сѣбота, 22 Августъ, и го заровиха въ истіятъ-денъ на Балжкѣй сѣж голѣмо тържество. Българскіятъ Владика присѣт-ствова както и нѣколко грѣцки владѣци.

ВРАЗУМИ БОЖЕ ЦАНКОВА!

Такова е заглавіе то на вторіятъ членъ когото Г. Екзархъ имъ посвѣщава въ послѣдній си брой. Ние благодаримъ нашіятъ събратъ за молитвата ко-ято е благоизволилъ да прави за насъ. Безъ никакво сумнѣніе намѣреніята на Г. Екзархъ сѣж лоши. Въ молитвата му е добра, това ни стига.

Г. Екзархъ забравилъ ли е че Исусъ Христосъ ни заповѣда да ся молимъ и за несприятелити си? Безъ сумнѣніе не. И за това той моли Бога за насъ, и той моли Бога да ни вразуми. Св. Екзархъ моли Бога за насъ!

Нѣ какво иска отъ Бога Г. Екзархъ въ членъ-тъ си? Той иска да му заирѣчимъ. Въ кой пакъ иска той Богъ да ни употи въ нѣтъ-тъ глѣ-то сѣ е той изгубилъ. Дѣйствително не исполѣви ли че спомоществователити му, даже и неговити съотѣс-твенници, го напускатъ, а пакъ раздѣлюватъ тѣ-тѣлодѣли и други почтенни лица и мѣтъ сѣкой дѣ-да умножатъ числото на наши ти спомоществоватѣ-ли.

И за да не ся сумнѣватъ че молитвата ни Г. Екзархъ е несприятелска, ние се туримъ предъ о-читѣ на наши ти спомоществоватѣли едно мѣсто отъ неговата молитва, глѣто ни говори непосредствено припада, и ни моли да заирѣчимъ на Ц. вѣстникъ отъ когото и сажити съотѣсственници на Г. Екзархъ сѣж погубили и на Книжидити които сѣкой знае ся отрѣкоха отъ Програмата си подъ високого вѣд-хование на кѣръ Христидисъ.

Ето сѣ какви думи Ц. вѣстникъ и Б. Книжиди припада къ Българіи, и сѣ молятъ да имъ за-приличае.

• Не бой ся, думатъ тѣ че Ц. вѣстникъ не та уничтожи не; напратѣтъ той и Книжидѣте тогди сѣ тебе съгласно ще върнатъ, и еднообразно ще ся тур-адѣ истина полза народу да пренесатъ. Една вѣра една мисль, едно желаніе треба да имаме; всичко-то наше стараніе треба да е будѣщо-то сѣ благи на-дѣждѣ да укѣрпиме, чувство братолюбиво другъ дру-гу да вдихнеме и достойни за всяка благодѣтъ отъ Бога и отъ царя да бѣдиме. Не бой ся, ти казваме излѣзъ отъ Санъ-Бенед-то на друго мѣсто постави Типографія-та ти. Това отъ искрено сѣрце ти го-вориме, всяка жѣртва ся обѣщаваме да направиме са-мо и само ти да ся благодаримъ, само отъ тѣмо да пѣлѣзешъ, само Панищастѣо да не проповѣдавашъ, са-мо соблазнъ и раздоръ между народъ-тъ да не при-чинявашъ. »

Такава е молитвата която Ц. вѣстникъ прави на Бога за насъ. Молитва сѣж молитва която прави на насъ. Тя ся моли и тѣя моли излизатъ, които сѣкой види отъ едно несприятелско сѣрце, да, отъ едно несприятелско сѣрце на нашіятъ си народъ и на оная които зацѣпчаватъ интереси на тоя народъ.

Нѣ иска Ц. вѣстникъ ся утѣши или по добръ не ся въображава. Защото ние го казахме и ние несприятелство доброволно: Ако отъ една страна Исусъ Христосъ иска отъ насъ молитви, отъ друга страна той самъ има право да избира коя милость да ни даде.

Прочее, Исусъ Христосъ ще даде на Г. Екзархъ тоя видъ милость която си позволява тогди сѣж да иска? ние не вѣрваме. И неможимъ рѣче, по едно праведно сѣдѣніе Божіе, отричаніе на спомоществоватѣлитѣ на Ц. вѣстникъ е едно праведно наказаніе Божіе, защото г-нъ Екзархъ е лишѣнъ отъ преданность?

Колкото за насъ, ние отъ Бога сме чакали о-ще и отъ Бога чакаме силата, здравіе то и средства та за да можимъ да заслужимъ на нашето любѣво отечество.

Малко благодаренъ да иска отъ Бога да ни тур-ри по редъ-тъ на фанаріотити и на москвитити, и да ни вразуми какви средства трѣба да вземѣ за да фанаріотисваме или умосквитисваме българскіятъ на-родъ, Г. Екзархъ иска отъ него да ни вдѣхне жо-ланіе и воля да зловорѣмъ и кѣнемъ Папата и Па-нищастити, и да повтаряме противъ папата и пани-щастити, глупости-ти на фанаріотити на москвитити на Бурновити и пр. пр.

И защо да зловорѣмъ пани ти и панищастѣи? за-що да ги почерниватъ клеветити...? за да ги на-правятъ узрази на наши ти Българи!

На противъ ние вѣрваме че най добріятъ на-чинъ за да направятъ да почитаме Пѣтъ ти панищастѣи ти, да нѣтъ придоветѣли и да ни на-правятъ Юніити, е да ги обезчестѣятъ чѣлѣтъ до то-лко що то да става тѣй-дудо клеветити нѣтъ. Кле-вета та е лошо орѣдіе, кое то удра най напредъ о-ногова кой то го употребѣва. Сичко това въ Санъ бенедето го знаятъ. Отъ тѣмо произхожда че ни позволяватъ да печатимъ клеветити и глупости ти на Г. Христидисъ.

При това папа та и панищастѣи ти познаватъ до-бръ че сѣж погорни въ сичко отъ фанаріоти ти и отъ москвити ти, за да дадатъ вниманіе и сичко какво-то блѣдословѣтъ Христидовѣ ти Бурмозѣ ти, Ек-зарховѣ ти и Ботювѣ ти. Папа та и панищастѣи ти не прѣтѣрѣха ли до сега нападанія та на сре-ти ти, на раздорници ти, на безбожидѣти? да безъ сумнѣніе.

И днесъ още кога то фанаріоти ти и москвити ти ся червенѣтъ за Ц. символъ, папата и пани-щастѣи ти червенѣтъ ли ся? Не. Наговаряха ти тигу-литѣ си сѣж благодарство? пакъ не. Защото. Мос-квитити кѣж вѣрватъ една сѣ борна та цѣрква, и грѣцити ти право ся авѣна, папа та и панищастѣи ти вѣрватъ и до днесъ още една, свѣта, католѣческа (всемирна) и Апостолска цѣрква, сѣ една дума тѣ вѣрватъ тѣя цѣрква, ко-ято и каква то вселенски ти събори въ Никѣй я описѣха напримѣръ въ 325 и въ Цариградъ на 381 (Вижъ Корѣтъ стр. 68 първи редъ, първа дума).